

lande i disse grupper, kontinuiteten og koordinationen afklares. Man skal jo nødig koordinere sig selv i stå.

Alt i alt viste den første runde af forhandlinger, at der bliver tale om et intensivt forløb, og at der skal udvises stor arbejdsdisciplin ikke blot fra formandskabets side, men fra alle medlemslandenes side, hvis resultatet skal i hus inden jul, som det italienske formandskab ønsker.

Ser vi frem mod de kommende møder – det næste er allerede på mandag, kan jeg oplyse – og ser vi på de øvrige punkter på dagsordenen, så vil jeg kort skitsere, hvad vi kan vente os af forhandlingerne om et par af de centrale spørgsmål:

Med hensyn til EU-udenrigsministeren, eller som vi foretrækker at kalde ham: EU-udenrigsrepræsentanten, vil vedkommende som bekendt skulle overtage de funktioner, som Den Høje Repræsentant Solana har på den ene side på rådets vegne, og som kommissæren for eksterne anliggender på den anden side, altså Patten, har i dag. Drøftelserne vil fokusere på at afklare denne dobbelthatskonstruktion, som man kan kalde det, når man lægger Patten og Solana sammen.

Der er dels brug for juridisk klarhed om konstruktionen, dels er der brug for en politisk beslutning, om hovedvægten nu skal være mellemstatslig eller kommuniter, det vil sige, om vedkommende skal have forankring i Rådet eller i Kommissionen. Vi mener, at det skal være i Rådet, men med en kobling til Kommissionen, så man får effektiviseret EU's udenrigspolitik og forener de økonomiske virkemidler med de politiske holdninger.

Regeringen vil arbejde for, at EU-udenrigsministeren får en arbejdsbeskrivelse, der skaber de bedste rammer for, at han præcis kan gøre det, jeg lige nævnte. EU-udenrigsministerens beføjelser skal derfor afgrænses tilfredsstillende i forhold til Kommissionens formand, den valgte formand for Det Europæiske Råd, hvis man får en sådan, og de roterende nationale formandskaber for Ministerrådet. Heri indgår også, at den institutionelle balance ikke må forrykkes.

Kl. 9.20

Det vanskeligste spørgsmål på regeringskonferencen ventes at blive definitionen på kvalificeret flertal. Spanien og Polen har allerede meldt hårdt ud i deres ønske om at fastholde Nicetraktatens bestemmelser om kvalificeret flertal. Konventet derimod lægger op til en mere enkel og forståelig model baseret på et flertal blandt medlemslandene og befolkningerne. Konventet fore-

slår en fordeling 50/60 i vægningen af medlemslande og befolkninger i kvalificeret flertal. Danmark kan godt støtte indførelse af et dobbelt flertal, men foretrækker i så fald en model baseret på ligelig fordeling. Helst 60 pct. af befolkningerne og 60 pct. af medlemslandene, men fifty-fifty vil dog også være acceptabelt.

Et andet måske lige så vanskeligt emne bliver, som statsministeren nævnte det før, Kommissionens sammensætning.

Herudover er der så spørgsmålet om udbredelsen af kvalificeret flertal. Regeringen støtter generelt yderligere brug af kvalificeret flertal. Det gælder f.eks. inden for ikkediskrimination, fastsættelse af minimumssatser for afgifter herunder på miljøområdet, for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, men her med mulighed for konstruktiv afståelse. Hermed mener jeg, at 24 lande ikke skal kunne påføre det 25. land en udenrigs- og sikkerhedspolitik, det ikke ønsker, mens det 25. land omvendt heller ikke kan forhindre de 24 lande i at føre den udenrigs- og sikkerhedspolitik, de ønsker.

Samtidig skal der som foreslået af konventet fortsat være enstemmighed på visse områder. Det gælder ikke mindst centrale dele af social- og arbejdsmarkedspolitikken.

Det er nu formandskabets hensigt, at de enkelte emner er færdigdrøftet inden sidst i november, så vi op til topmødet i december kan tage fat på forhandlingerne om den kompromispakke, der nødvendigvis må etableres for at få det samlede resultat på plads. Skal denne tidsplan overholdes, kræver det, at medlemslandene udviser kompromisvillighed under forhandlingerne. Vi kan ikke alle sammen få indrettet Europa fuldstændig, som vi selv vil.

Hvorvidt denne kompromisvillighed er til stede, er det endnu for tidligt at sige. I sidste ende handler det om politisk vilje til at acceptere et kompromis mellem de to ben i det europæiske samarbejde: effektivitet og demokrati.

Når alt dette er sagt, så vil jeg gerne til slut fastslå, at det først og fremmest er en politisk beslutning, som vi står foran. Traktaten er en konsekvens af udvidelsen med ti nye lande, som var et politisk ønske, vi har næret i årevis.

Vi var glade for, og vi var stolte af, at den udvidelse, vi ønskede, og som alle regeringer har arbejdet for, blev fuldført under vores formandskab, og det historisk så splittede Europa endelig kan samles. Og er samlet nu. Men så må vi også sikre, at udvidelsen i det daglige bliver til fælles gavn og glæde. Nu har befolkningerne